

Tři nádherné dívky v úplně miniaturních plavečkách s naprostou samozřejmostí zamířily k vířivce, ve které jsem se právě válel.

„Neblázněte holky,“ bránil jsem se naoko a trnul hrůzou, že si to rozmyslí.

Nerozmyslely. Usadily se kolem mě, začaly si sundávat horní díly těch téměř neexistujících plavek a zazvonil telefon.

Rozhodl jsem se jej ignorovat, ale dívky pokrčily rameny, usmály se a zmizely.

Telefon zvonil dál a já se vzbudil s nepěkným slovem na rtech. Natáhl jsem se po něm a byl ještě víc překvapený, než před chvílí v té vaně. Volal Olda. Můj kamarád Olda, který se od rozchodu se svojí poslední přítelkyní úplně uzavřel do sebe a už skoro půl roku srdnatě odolával veškerým mým pokusům dostat ho zase mezi živé.

„Ahoj,“ pozdravil jsem překvapeně. „Vím, že jsem se dlouho neozval,“ řekl bez úvodu. Jeho hlas zněl nezvykle tiše, téměř šeptal. „Omlouvám se. Mohl by ses ke mně večer zastavit na skleničku? Nejlépe v sedm. Rád bych ti někoho představil.“

„Tééda,“ zahulákal jsem, až jsem se sám sebe, pořád ještě ne stoprocentně probuzený, lekl. „To víš, že přijdu a rád! Tak já si lámu hlavu jak tě z té tvé apatie dostat a ty zatím proháníš novou kočku! Nemůžu se dočkat! Blondýna? Bruneta?“

„No, však uvidíš večer,“ řekl a zavěsil.

Pochopitelně, že jsem už neusnul. Představoval jsem si Oldovu novou přítelkyni a doufal jsem, že si bude rozumět s tou mojí. Zapálil jsem si cigaretu a spřádal plány, jak budeme zase ve čtyřech jezdit na výlety nebo na chatu, jako za starých časů.

Měl jsem z toho vážně radost a upřímně jsem to Oldovi přál, neboť jsem měl po jeho posledním pokusu o navázání nové známosti oprávněné obavy, že na něžné pohlaví zanevřel. Ta epizoda, která mě připadala bezesporu o mnoho veselejší než jemu, se udála asi takto: nějakým omylem osudu totiž potkal velmi krásnou dívku a ještě nepochopitelnější shodou okolností našel odvahu ji pozvat na večeři. Ona dívka nejen že pozvání neodmítla, ale sjednala si s ním schůzku hned příští večer. Zdálo se, že trpí nějakou oční vadou, ale mělo se ukázat, že v očích to nebylo. Vyzvedl ji tedy na smluveném místě a zamířili do restaurace, kterou pro ten účel pečlivě vybral.

Jen však vstoupili dovnitř, dívka nakrčila nosík a prohlásila, že je tam příšerný vzduch a že v takovém prostředí nepozře ani sousto. Šli tedy jinam. Jenže v další restauraci bylo zase prý moc hlučno a ve třetí se slečně nelíbily židličky a nijak zvlášť ani stoly. Když se po téměř dvouhodinové procházce městem konečně usadili ve čtvrté, moc pěkné a moc drahé restauraci, našla dívka jakousi neviditelnou šmouhu na ubrusu.

„To snadno zařídím,“ holedbal se Olda, který celou dobu statečně zakrýval notné rozladění. „Zavolám vrchního a on ubrus vymění.“ Jenže ona dívka se již zvedala „on je tu navíc trochu průvan a já nechci být nachlazená,“ prohlásila rezolutně.

„Nemohli bychom se vrátit tam, kde jsme byli poprvé? Třeba už vyvětrali,“ řekla s koketně prosebným zamrknáním, ale tónem, který nepřipouštěl odpor. Můj klidný, slušný, přítel Olda, který ještě před chvílí usilovně vymýšlel náměty na hromadu těžce vypocené, lehké konverzace, provázející většinou první schůzky, si představil cestu zpátky přes půl města a zařval, až poskočily nejen skleničky na stole, ale i většina poklidně konzumujících hostů. „Ne, to bychom tedy doprdele nemohli! A víš proč ne? Protože tě teď rozkrájím tímto tupým příborovým nožem na osminky a do

každé té osminky napíchám tolik vidliček, kolik jich tu jen seženu! “ A v nastalém užaslém tichu zbaběle prchnul do ulic, i s tím tupým nožem v ruce. Vzpomínkou na tuto příhodu jsem si příjemně krátil cestu a už pár minut po sedmé, dychtivě tisknul Oldův zvonek.

Otevřel mi s ukazováčkem před rty.

„ Pojd' si sednout na chvíli do kuchyně, asi ještě spí. A zuj se, prosím. Ona nemá ráda špínu.“

Sundával jsem boty a doufal, že mám ponožky bez větracích otvorů. Nepřipravil jsem se na zouvání. U Oldy doma to byla premiéra.

„Tak ona je na návštěvě a spí?“

Zatvářil se nechápavě. „ Proč na návštěvě?“

Hm, tak to je rychlost, napadlo mě. Ještě před pár týdny byl pořád zalezlý doma a najednou nejen že má přítelkyni, ale rovnou si ji nastěhuje domů.

„Tak si zatím dáme toho panáka, ne?“ Řekl jsem nahlas.

Chvíli se hrabal v kuchyňských skříňkách. „ Víš, já vlastně ani pít nebudu, on jí alkohol vadí. Ale pro tebe jsem tu našel zbytek vodky. “

„Tys kvůli ní přestal i pít? To musí být teda láska. Gratuluju. Povídej. Jaká je, jak vypadá, jak se jmenuje?“

„Však uvidíš za chvíli,“ tvářil se záhadně. „Říkám jí slečna Kareninová.“

Měl jsem co dělat, abych tu vodku nevyprsknul. Proboha, on si sem snad nasadil nějakou Rusalku, co potřebuje občanství! To mu musím rozmluvit.

„Oldo,“ začal jsem opatrně „já tuším, že ti bylo asi dost hrozně po tom rozchodu s Andreou a že ses cítil moc sám, ale doufám, že...“ V pokoji se ozval tichý šramot a Olda se s omluvným gestem okamžitě vrhl ke dveřím. Po chvíli je otevřel dokořán a obřadně ustoupil, jako by mě uváděl k nějaké celebritě.

Vstoupil jsem do pokoje a ztuhl. Na Oldově milovaném relaxačním křesle, do kterého by nepustil ani svoji starou, životem unavenou matku, na novém, měkkém, červeném sametovém polštáři, seděla obrovská, modrá ruská kočka a mračila se na mě.

Jen jsem popadl dech, začal jsem se od plic řehtat. „ Ty jsi teda komik, to je fakt dobrej vtip...já ti to sežral i s navijákem. Byl jsem i chvíli vyděšený...tohle se ti teda opravdu povedlo. Bezva žert. “

Jenže Olda nežertoval. Zatvářil se nejdřív zmateně, pak skoro zděšeně a nakonec mě vystrčil ze dveří zpět do kuchyně a rychle je zavřel.

„To spíš tobě se to povedlo, víš jak je citlivá? Určitě se urazila,“ řekl vyčítavě. Potlačil jsem nutkavou chuť to jakkoliv komentovat a vydal se zpátky do obýváku. Natáhl jsem k té, dle mého názoru nesympatické, přerostlé kočce ruku a chtěl ji na usmířenou pohladit mezi ušima, ale sekla po mě drápem a hrozivě zavrčela. „Ona k sobě pustí málokoho, je to dáma.“ Prohlásil Olda hrdě a ukázal na svoje ještě ne úplně zhojené škrábance na krku a předloktí. Zakroutil jsem nevěřícně hlavou, vytáhl z kapsy cigarety a začal se rozhlížet po popelníku. Obvykle měl Olda v každé místnosti bytu tak dva až tři, ale teď jsem žádný nenašel. Zato jsem však objevil dvoupatrové kočičí škrábátko a šplhátko a luxusní, mírně zapáchající kočičí záchůdek. A taky několik míčků a plyšových hraček, hlavně myší a kuřátek.

Olda mi vzal cigaretu i zapalovač. „ Jo, prosím tě, zapálíš si potom na balkóně, ano? Kouř taky nesnáší.“ Kočka zaprskala a mračila se na mě jako deset kočkočertů. Když jsem si později, opřený o zábradlí jeho balkónu zapálil pouze já a pozoroval jsem, jak se Olda snaží být vždy proti větru, aby nenačuchnul, přestal jsem s definitivní platností doufat, že se už konečně rozesměje a řekne třeba, že jen zkoušel, co vydržím, nebo něco podobně infantilního.

„Tak pojď někam na pivo, tam si zapálíš i ty a v pohodlí,“ navrhnul jsem.

„ Kdepak, to nejde. Slečna Kareninová nesnáší, když ze mě cítí hospodu. Vážně, nejde se se mnou potom pomazlit na dobrou noc. Musel bych spát na gauči v obýváku, ani do ložnice by mě nepustila!“ Napadlo mě něco, za co bych se mu asi nikdy nedokázal dostatečně omluvit, říct to nahlas. Tak jsem na to šel oklikou.

„ Nechceš tím snad říct, že spí ve tvé posteli? Vždyť je to jen kočka!“ Zatvářil se nepřátelsky. „Takhle o ní nemluv, není to jen obyčejná kočka. Je to aristokratka. Ruská, modrá, čistokrevná a čistotná. Víš kolikrát se denně olizuje? Ale nesmí se při tom na ni nikdo dívat. Je to vážně dáma. Rozhodně je mnohem lepší než všechny ženský dohromady. A spí na své půlce postele. Jen se asi moc ve spánku roztahuju, protože mě občas trochu kousne. Ale už jsem sehnal stolaře a bude mít svoji postel. Chci, aby jí u mě nic nechybělo a byla se mnou tak ráda, jako já s ní!“

*

Po téhle nepovedené návštěvě, jsem Oldu dlouho neviděl a ani jsme si nevolali. Často jsem na něj sice myslel, většinou ve spojitosti s duševními chorobami, ale ozvat se mu jsem odvahy nenašel.

Zavolal mi sám.

Byl horký letní den a neděle a já nechtěl v tu chvíli od života nic jiného, než se válet na zahradě v lehátku, ve stínu staré švestky a příjemně dřímat, ale nakonec jsem ten telefon zvedl. Olda zněl opravdu zoufale.

„ Opustila mě, utekla, co budu dělat, co s ní bude, určitě se jí něco venku stane...“ drmolil přerývaně a přísahal bych, že občas dokonce i vzlyknul. Zněl tak nešťastně, že mě přinutil vstát a pospíchat k němu. Stál na balkóně a už z dálky na mě pokřikoval: „Musela skočit nebo spadnout dolů, sousedovi do zahrádky. Určitě si něco udělala, podívej na tu výšku!“ Na mé námitky, že kočky padají na všechny čtyři a on že bydlí pouze ve druhém patře, což pro takovou kočku není žádná výška, nebral sebemenší ohledy a nutil mě prohledávat keříky růží pod balkónem. Celou dobu, co jsem zápasil s jejich krutými trny, mi kvílel za zády, že jestli ji tam najdu mrtvou, tak mu to nemám raději říkat, že by nezvládl to vidět a tuto prosbu kombinoval s požadavkem, ať mu její mrtvolku dám, aby ji mohl naposledy pohlédit, než ji pohřbíme. Tím kvílením přilákal souseda s ohromným, slaměným kloboukem na hlavě, který se o kus dál hrabal v záhonku kedluben. Olda mu vzlykavě vylíčil svoji ztrátu a mě napadlo, že vyvádí víc, než když mu kdysi pláchla Andrea. Ale ta si s sebou vzala podstatnou část jejich majetku, takže se jeho žal dal zcela pochopit. Soused mého přítele vyslechl s klidem spící želvy a poté řekl lehce nakvašeně: „jooo, nějaká taková tlustá potvora mě asi před hodinou málem skočila za krk. Ale kočka to nebyla, milej pane, to bych poznal. Spíš nukleární hovado, monstrum.“ Bylo vidět, že to myslí zcela vážně. Potají jsem na něj mrknul, čímž jsem se snažil vyjádřit hluboké

porozumění. Sám bych to neřekl lépe. „Polámalo to půl záhonu mečíků,“ pokračoval. „Chtěl jsem po tom hodit hrabičky, ale zdrhalo to tamhle k lesíku tak rychle, že jsem se nejspíš netrefil, sakra.“ Olda úplně zesinal a já byl vděčný, že velkoryse přešel tu záležitost s hrabičkami. „K lesíku,“ zašeptal. „Tam ji zastřelí myslivec!“ Přišlo mi zbytečné, vysvětlovat mu, že v příměstském lesoparku žádní myslivci nejsou a ani bych to nestihnul, protože k němu vyrazil rychlostí závodního chřta. Nezbyvalo, než ho napodobit, i když vyznávám krédo - proč běžet, když mě nikdo nehoní. Do lesíku jsem dorazil téměř bez dechu. Olda ho měl tou dobou oběhnutý už dvakrát. Vypadal, že každou chvíli padne mrtev k zemi, ale urputně se vrhal do třetího kola. Stačil jsem ho naštěstí zachytit. „V poklusu ji přehlédneme, musíme to tu prohledat pořádně.“ Vemlouval jsem se mu. Tak jsme hledali v mírnějším tempu. Podle toho, jak Olda hořekoval, si kolemjdoucí mysleli, že jsme ztratili dítě a chtěli volat policii. Byla dost fuška jim to rozmluvit. Naštěstí nakonec ochraptěl a už jen sípal, takže jsem souhlasil, že prohledáme i okolní ulice. Když jsem měl pocit, že jsme v tom horku proběhali celý město, a že tam budeme pobíhat už navěky, uchýlil jsem se ke lsti. Vnuknul jsem mu myšlenku, že už je Karenina dávno před domem a čeká na něho. Ostatně to mohla být i pravda. Pádil k domovu a mě nechal daleko za sebou. Slyšel jsem jen jeho hořekování - proč mě to udělala, proč mě to udělala. Bylo obdivuhodné, jak se mu s nadějí, že má kočku doma, vrátily síly i hlas. Slečna Kareninová však před domem nebyla. Když už jsem Oldu téměř přesvědčil, že půjdeme čekat domů, ozval se z toho nedalekého lesíku ryk, při kterém tuhla krev v žilách. Olda, který v tomto příšerném řevu poznal něžný hlásek svého koťátka, se s výkřikem: „někdo mi ji vraždí,“ vrhnul k lesíku jako střela. Nemusím být milovník koček, abych poznal, že šlo o něco příjemnějšího než o vraždu. Když jsem doběhl na místo, řval už jen Olda. Hulákal právě pod nízký smrček: „Fuj, ty běhno jedna! To se ani trochu nestydíš?! Takovej obyčejnej, hnusnej macek! To jsi aristokratka?“ Jeho vzácná, drahá, papírová, ruská modrá se pod větví nemravně nakrucovala před černobílým a nic moc vypadajícím obyčejným kocourem domácím. Olda byl na infarkt. Jeho lehká kočka, jak ji tituloval, ho vůbec nevnímala. Odběhl a téměř okamžitě byl zpátky s kočičí přeprávkou. Chytil svoji hrozivě vrčící kočku do jakéhosi podběráku natolik obratně, že jej při tom stačila kousnout asi jen dvakrát. Poté, co ji s nadávkami odnesl domů a zavřel v pokoji, se mnou šel po dlouhatánské době do hospody, kde se nejdřív příšerně opil a následně usnul omotaný kolem záchodové mísy. Nesl mravnostní delikt své milované kočičky opravdu velice těžce, chudák. Asi za týden mi opět volal. „Ne, kočky honit do parku nejdu,“ zavrčel jsem místo pozdravu, ale volal z naší kdysi oblíbené hospůdky a přemlouval mě, ať přijdu za ním. No, popravdě moc práce s tím přemlouváním neměl. „Co jsi udělal s Kareninou, že tě pustila do hospody?“ Divil jsem se. „Co by, doma je. Utekla mi s tím vypelichaným hnusákem nadrženým ještě dvakrát, ale už jsem šel najisto, tak jsem ti ani nevolal. Nemůžu kvůli té běhně ani pootevřít doma okno, tak chodím na vzduch do hospody. Může si za to sama. Jen doufám, že se ty její útěky obejdou bez následků. Mám strach, že nějak tloustne.“ Měl jsem na jazyku, že mě to kočičí monstrum přišlo dost tlustý už od prvního pohledu, ale spolkl jsem to z vděčnosti, že už mě do těch dvou dalších odchytů netahal. Následovalo, bohužel krátké období,

kteře vypadalo tĕmĕř stejnĕ, jako ěasy pŕed Oldovou koĉkománíí. Zase jsme spolu chodili na pivo, nebo na fotbal, dokonce jsme si i pĕkrĕt plĕcli tenis. Idylku naruřovaly pouze Oldovy ěastĕ monology o zvyšující se vĕze jeho koĉky a obavy, že se s tĕm odpornĕm obyĉejnĕm kocourem pŕece jenom spustila. Olda jí sice hned po prvním útĕku sehnal ěistokrevnĕho modrĕho rusa Borise s rodokmenem dlouhĕm jak telefonní seznam, ale Boris, aĉ se snažil a choval se jako pravĕ gentleman a aristokrat, sleĉnĕ Kareninĕ do oka zrovna nepadl. Mohl bĕt chudĕk rĕd, že vyvĕzl pouze s natrženĕm uchem.

Jĕ k Oldovi domĕ také radĕji pŕestal chodit potĕ, co mĕ rozbĕsnĕnĕ bŕichatĕ Karenina zŕejmnĕ pod vlivem tĕhotenskĕch vĕkyvĕ nĕlad, ořklivĕ drĕpla pod oko. Jednou veĉer mĕ ale ŕpnĕ zdrcenĕ Olda poŕĕdal, ať k nĕmu pŕijdu. Pŕipomnĕl jsem mu onu patĕlii s okem a drĕpem, ale tklivĕ mi sdĕlil, že ŕž u nĕj ta koĉka nebydlí a vysmrkal se.

Sedĕli jsme tedy v obĕvĕku, kde byl opĕt mĕsto koĉiĉich prolĕzaĉek umĕstĕnĕ poĉítaĉovĕ kout a klepali popel z cigaret do jednoho z pĕti pŕĕtomnĕch popelnĕkĕ. Jen Oldovo oblĕbenĕ relaxaĉní kŕeslo zmizelo. „Porodila mi do nĕho řest ěernobĕlĕch koťat, dĕvka jedna. Musel jsem ho vyhodit a ji i s tĕma parchantama taky. Dal jsem je vřechny do ŕtulku. Teda kromĕ kŕesla, kŕesla pŕy neberou. Pŕece si tu nebudu pĕstovat takovou nevdĕĉnou pobĕhlici, navíc bez ŕrovnĕ a stavovskĕ hrdosti. V tom ŕtulku jsem mlžil, že jedu na rok pracovnĕ do Āíny a mĕm strach, že by mi je tam snĕdli. Jen budu asi muset za rok pŕedstĕrat, že tam udĕlali specialitu i ze mĕ.“ Truchlivĕ se usmĕl, „s ěistokrevnĕmi koťaty bych ji snad jeřtĕ na milost vzal, ale potĕ, co ta vztekĕlĕ fŕurie mĕlem ukousla tomu Borisovi pĕlku ksichtu, jsem tomu stejnĕ moc nevěřil.“

*

I kdĕž v dalřích mĕsĕcích na sobĕ Olda nedĕval nic znĕt, pŕece se mi zdĕlo, že je ĉím dĕl tĕm vĕc skleslejšĕ. Navřtĕvovali jsme se, chodili do hospĕdky a obĉas i sportovat, ale Olda byl poŕĕd zasmuřilejšĕ a ĉasto myřlenkami ŕpnĕ nĕkde jinde. Dostal se do tĕmĕř stejnĕho depresivnĕho stavu jako po rozchodu s Andreou. Svoji bĕvalou koĉku ŕž nenazĕval slovy dĕvka a pobĕhlice, tato nepĕknĕ slova nahradily vĕrazy nemrava a naivka a podŕekl se, že za nĕ dokonce chodĕ do ŕtulku na nĕvřtĕvy. Zjistil totiř, že ŕž tam pracuje jinĕ panĕ a tĕ zase namluvil, že u nĕj propukla alergie na koĉky a proto sleĉnu Kareninovou a jeřĕ koťata mĕže pouze navřtĕvovat. Nalhal tĕ dĕvěřivĕ duři, že se z alergie lĕĉĕ a poŕĕdal ji, ať jeho koĉku nikomu nedĕvĕ, že se ŕĉitĕ uzdravĕ a vezme si ji opĕt k sobĕ. Znĕlo to sice ponĕkud debilnĕ, ale lidĕ ze zvĕřecĕch ŕtulkĕ jsou nejspĕř bohuřel zvyklĕ na jeřtĕ horřĕ blĕboly. Nařich setkĕnĕ ubĕvalo. Postupnĕ zaĉal hledat dĕvody a vĕmluvy, pŕoĉ nemá ĉas, takže jsme se opĕt tĕmĕř nevidĕli. Za nĕjakĕ ĉas mi sdĕlil, že si vzal tu svoji naivku z ŕtulku domĕ. Malĕ bastardky tam ale nechal k adopci. „Ale neboj, budeme spolu zase řĕdit jak za mlada, ŕž se od nĕ utiskovat nedĕm. Musĕ bĕt rĕda, že jsem ji vzal zpĕtky domĕ a nevymrĉovat si,“ ujiřřoval mĕ. Byl jsem rĕd, že je v pohodĕ a věřil jsem mu. Jak jsem jen mohl tuřit, že se blĕží konec nařeho pŕĕtelstvĕ. A to jen kvĕli tĕ hnusnĕ koĉce. Nebo kvĕli bezcitnĕm řenĕm, kteře mĕho pŕĕtele zklamaly. Nebo kvĕli koĉce i řenĕm, ale kařdopĕdnĕ padĕ vina na samiĉky.

